Udtalelse om forslag til Rådets forordning (EØF) om benyttelse inden for Fællesskabet af TIR-carneter og ATA-carneter som forsendelsesdokumenter [1]

(91/C 41/11)

Rådet for De Europæiske Fællesskaber besluttede den 12. juni 1990 under henvisning til EØF-traktatens artikel 100 A at anmode om Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om det ovennævnte emne.

Det forberedende arbejde henvistes til ØSU's sektion for industri, handel, håndværk og tjenesteydelser, som udpegede Jens Peter Petersen til ordfører. Sektionen vedtog sin udtalelse den 9. november 1990.

Det økonomiske og sociale Udvalg vedtog på sin 281. plenarforsamling, den 20. november 1990, enstemmigt følgende udtalelse.

1. Generelle bemærkninger

1.1. De internationale konventioner vedrørende midlertidig anvendelse af varer i en kontraherende stat ved brug af ATA-carnet samt forsendelse af varer med TIR-carnet har principielt vist sig funktionsdygtig.

1.2. ØSU betragter Kommissionens forslag som en logisk konsekvens af, at EF's indre grænser ophæves efter gennemførelsen af det indre marked. Det bifaldes, at forsendelse af varer fra tredjelande fortsat ikke blot kan ske som eksterne fællesskabsforsendelser, men også kan foretages under henholdsvis TIR- og ATA-ordningerne.

1.3. Når EF betegnes som et enkelt landområde i overensstemmelse med disse konventioner, fremskyndes vareforsendelsen; det er således tids- og omkostningsbesparende — først og fremmest for transportvirksomhederne.

2. Særlige bemærkninger

Selv om ØSU således principielt indtager en positiv holdning, må det anbefales, at følgende artikler tages op til fornyet overvejelse og om nødvendigt revideres:

2.1. *Artikel 1, sidste halvdel*

Hvad angår Fællesskabets toldområde, henvises der her til Rådets forordning (EØF) nr. 2151/84 af 23. juli 1984. ØSU går imidlertid ud fra, at Rådets forordning (EØF) om indførelse af en EF-toldkodeks [2] også træder i kraft den 1. januar 1993. Det synes derfor påkrævet, at man i den endelige udformning af foreliggende forordning henviser til artikel 3 i toldkodeksen, hvor Fællesskabets toldområde er defineret.

2.2. *Artikel 12, stk. 2*

Efter ØSU's mening er denne bestemmelse i modstrid med det princip, der er fastlagt i TIR-konventionen, nemlig at der i tilfælde af overtrædelser eller uregelmæssigheder kun kan rettes henvendelse til én garanti-instans med krav om erlæggelse af told og afgifter. I modstrid med dette princip åbner det foreliggende forordningsforslag mulighed for, at man fremover i visse tilfælde kan gøre krav gældende over for to garanter: én i den medlemsstat, hvor overtrædelsen eller uregelmæssigheden er konstateret, og én i den medlemsstat, hvor overtrædelsen eller uregelmæssigheden rent faktisk er begået.

Denne dobbeltopkrævning er ganske vist tidsbegrænset, men som følge af de normalt meget langvarige erstatningsprocesser kan der opstå betydelige rentetab, som ikke er acceptable. ØSU foreslår derfor, at artikel 12, stk. 2, affattes som følger:

> »Er det ikke muligt at fastslå, på hvilket område overtrædelsen eller uregelmæssigheden er begået, anses denne for at være begået i den medlemsstat, hvor den er konstateret. I dette tilfælde opkræver denne medlemsstat told og andre afgifter for de pågældende varer. Såfremt det på et senere tidspunkt fastslås, i hvilken medlemsstat overtrædelsen eller uregelmæssigheden rent faktisk er begået, skal sidstnævnte medlemsstat have de told- og afgiftsbeløb, som varerne er belagt med dersteds, godtgjort af den medlemsstat, der foretog opkrævningen.«

Derudover anmoder ØSU Kommissionen om at undersøge, om gerningsstedet for overtrædelsen eller uregelmæssigheden eventuelt kan fastlægges analogt med de kommende bestemmelser om fællesskabsforsendelse. I henhold til disse bestemmelser skal, såfremt det ikke er muligt at fastslå det faktiske gerningssted, overtrædelsen eller uregelmæssigheden ikke anses for at være begået i den medlemsstat, hvor den er konstateret, men derimod i den medlemsstat, hvor afgangstoldstedet er beliggende. Det er i den toldpligtiges og i myndighedernes interesse, at forhold, der i sidste ende er identiske,

[1] EFT nr. C 142 af 12. 6. 1990, s. 6.
[2] EFT nr. C 128 af 23. 5. 1990, s. 1.

er underlagt ensartede regler; TIR-konventionens internationale karakter skulle ikke hindre en sådan forenkling.

På given foranledning gør ØSU endvidere opmærksom på, at det er stærkt påkrævet at harmonisere medlemsstaternes krav til de bilag, der tjener som dokumentation for TIR-processens forløb.

2.3. *Artikel 13, stk. 2*

ØSU bifalder udtrykkeligt kravet om, at de kompetente myndigheder skal udveksle alle relevante undersøgelsesresultater, iagttagelser osv. I den forbindelse må man sikre sig, at enhver form for overtrædelser og uregelmæssigheder, som ikke mindst kan udgøre en betydelig sikkerhedsrisiko, i vid udstrækning forhindres.

2.4. *Artikel 14*

ØSU finder det ikke berettiget, at medlemsstaterne kun får ret til at blive hørt i spørgsmål, der vedrører gennemførelsen af denne forordning. Da gennemførelsesbestemmelserne også kan gribe ind i de nationale administrationsstrukturer, er det tværtimod påkrævet, at medlemsstaterne sikres aktiv medindflydelse.

Bryssel, den 20. november 1990.

François STAEDELIN

Formand for

Det økonomiske og sociale Udvalg

Udtalelse om forslag til Rådets forordning om ændring af forordning (EØF) nr. 1785/81 om den fælles markedsordning for sukker [1]

(91/C 41/12)

Rådet for De Europæiske Fællesskaber besluttede den 3. oktober 1990, under henvisning til EØF-traktatens artikel 198 at anmode om Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om det ovennævnte emne.

Det forberedende arbejde blev ved ØSU's beslutning overdraget Giovanni Barbagli som hovedordfører.

Det økonomiske og sociale Udvalg vedtog på sin 281. plenarforsamling, den 20. november 1990, med stort flertal (3 stemmer imod og 7 hverken for eller imod) følgende udtalelse.

1. ØSU konstaterer, at Kommissionens forslag vedrører fornyelsen af allerede iværksatte foranstaltninger, og især nogle af elementerne i den fælles markedsordning såsom kvoteordningen, selvfinansieringsordningen via producentbidrag og ydelse af forskellige former for støtte.

2. ØSU mærker sig, at man foreslår at forny den bemyndigelse, Italien har til at yde national tilpasningsstøtte i en degressiv form. Denne foranstaltning bør efter ØSU's mening ses i lyset af den rolle, den pågældende sektor spiller for mindskelsen af de regionale skævheder.

2.1. Forslaget om overhovedet ikke at yde støtte til sukkerindustrien finder ØSU dog for drastisk.

3. I lyset af:

— udviklingen i de multilaterale landbrugsforhandlinger i Den almindelige overenskomst om Told og Udenrigshandel (GATT),

[1] EFT nr. C 258 af 13. 10. 1990, s. 9.